

Andora – zadnji del

Lili in Matjaž

Midva sva znotraj rdečega krogca 😊.

Zastava Andore.

Pogled na kraj Ordino.

Cesta v kraj Canillo.

Pogled na kraj Canillo.

Če ni prostora za cesto, ga pa naredijo skozi skalo.

To kar sva mislila, da je blitva, je pravzaprav tobak. Takih polj je ogromno. Septembra zraste od 80 do 100 cm visoko steblo in ga porežejo ter posušijo.

Še tobak.

Ogledala sva si baziliko Sanctuary of Meritxell. To je svetišče zavetnice Andore Marije Meritxell. Starodavno romansko svetišče je bilo obnovljeno v 17. stoletju, leta 1972 pa je bilo uničeno v požaru. Požgano svetišče so obnovili in poleg njega postavili novo baziliko. Zanimivo je, da je v baziliko prost vstop. Smotano je pa to, ker vse napišejo samo v svojem jeziku in ničesar v angleščini, tako da sem morala še te podatke poiskati na internetu.

Resnično je tobak povsod.

Malica na Vallnordu.

Vožnja s štirisedežnico na vrh. Cena povratne vozovnice 8,5 € na osebo.

Razgled s štirisedežnice.

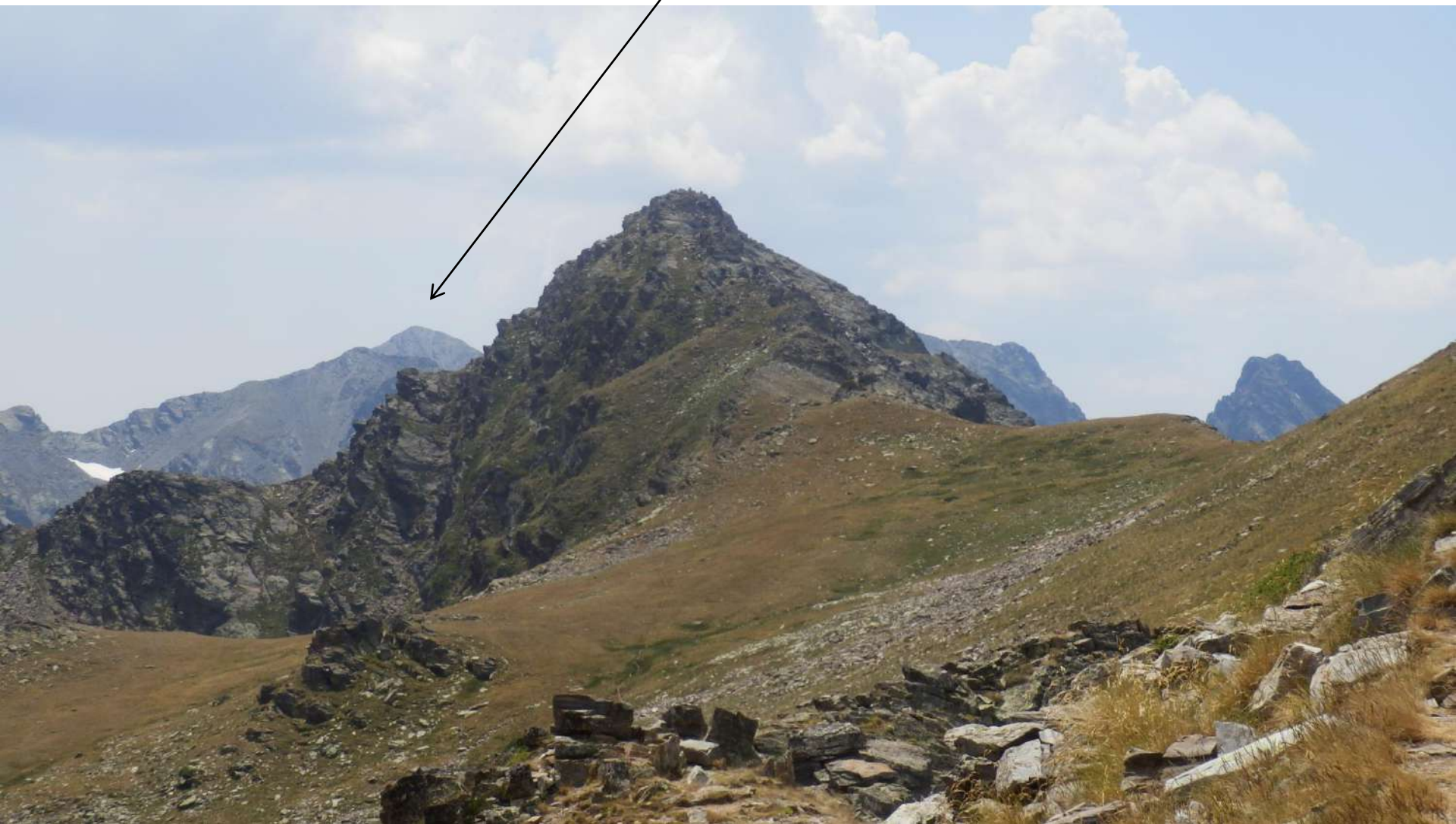

V ozadju so gore Francije.

Panoramska fotografija za boljši filing. To pa so gore Andore.

Tukaj je najvišji vrh Andore Coma Pedrose, visok 2946 m.

Pa še vožnja navzdol.

Ker je malo nižinskega sveta, naredijo hišo znotraj ovinka. Večina hiš nima nobenega dvorišča ali vrta, da o parkirnem mestu sploh ne zgubljam besed. Tle imajo srečo 😊

Hotel, hotel, hotel ...

Spredaj cesta, zadaj skale.

Pogled na Arinsal.

Sant Climent – majhen kraj s starimi hišami.

Kljub pomanjkanju ravnin se najde majhen košček zelenice za golf. Na levi cesta, na desni potok.

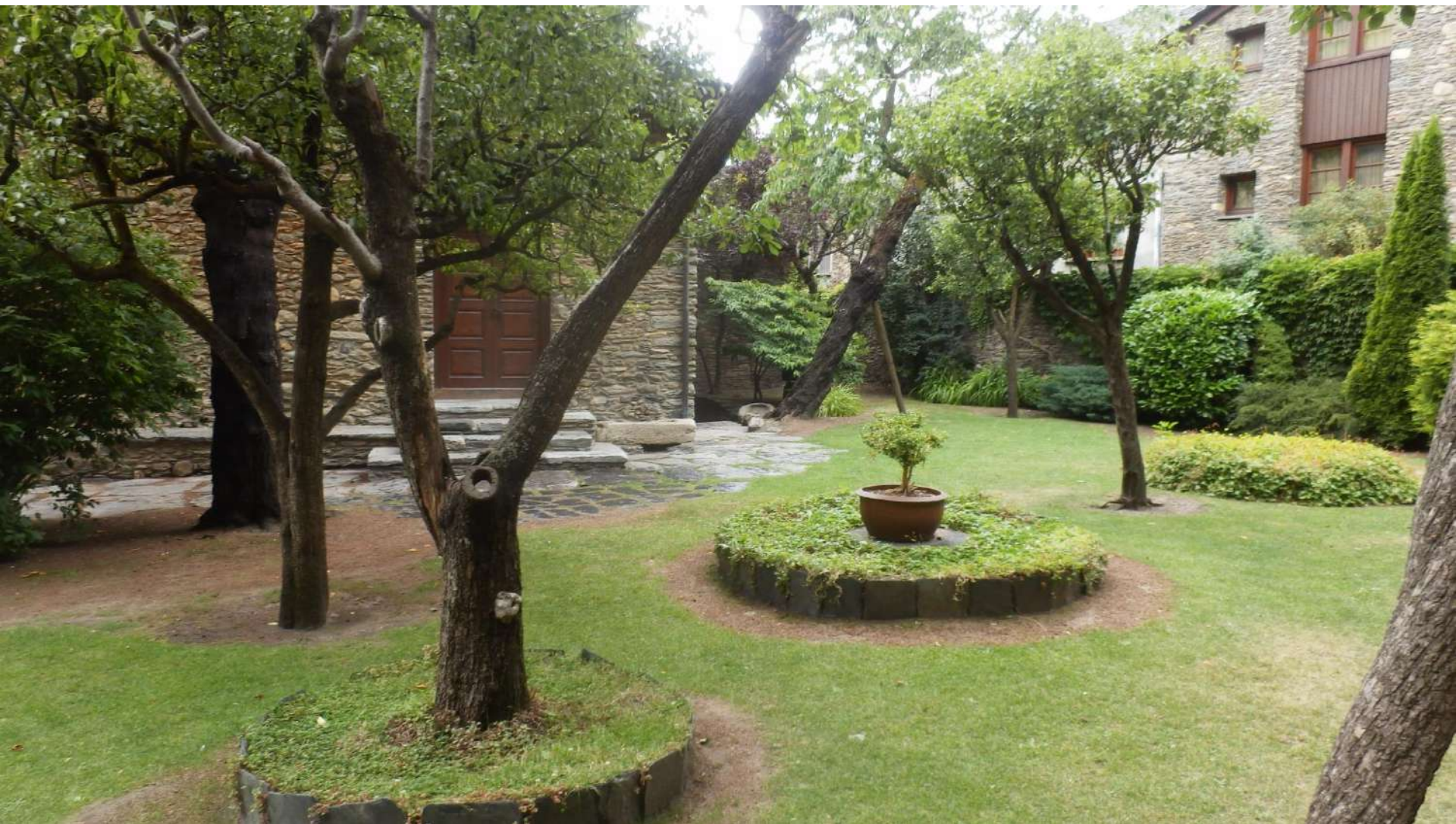
Hiša družine Areny-Plandolit.

Družina Areny-Plandolit je v Andori obvladovala politično, gospodarsko in socialno plat v letih od 1600 do 1900. Ob koncu svoje moči so uspeli uvesti tudi volilno pravico za vse ljudi in ne le za bogate in pomembne. Stavba predstavlja življenje družine od začetka 1613. leta. V začetku so bili kmetje, a s skrbno načrtovano strategijo porok, so zlezli na družbeni lestvici tako visoko, da so dobili naziv baron. V vsakem stoletju je bilo k hiši dograjeno nadstropje. Zadnje nadstropje je narejeno po predvidevanjih, saj niso ohranjeni dokumenti, kakšno je bilo nadstropje. Bili so eni izmed prvih, ki so imeli tekočo vodo in elektriko. Zadnji baron je imel 17 otrok (7 s prvo in 10 z drugo ženo). V hiši je ohranjena tudi knjižnica s pribl. 5000 knjigami. Žal hiše ne smeš fotografirati v notrajnosti (zato sem fotografije poiskala na internetu), je pa celotna hiša obnovljena tako kot je bila v tistih časih. Še zdaj je v njej ročno poslikan porcelan, ki ga je družini poklonil avstrijski vojvoda.

Zunanjost hiše.

Vrt za hišo.

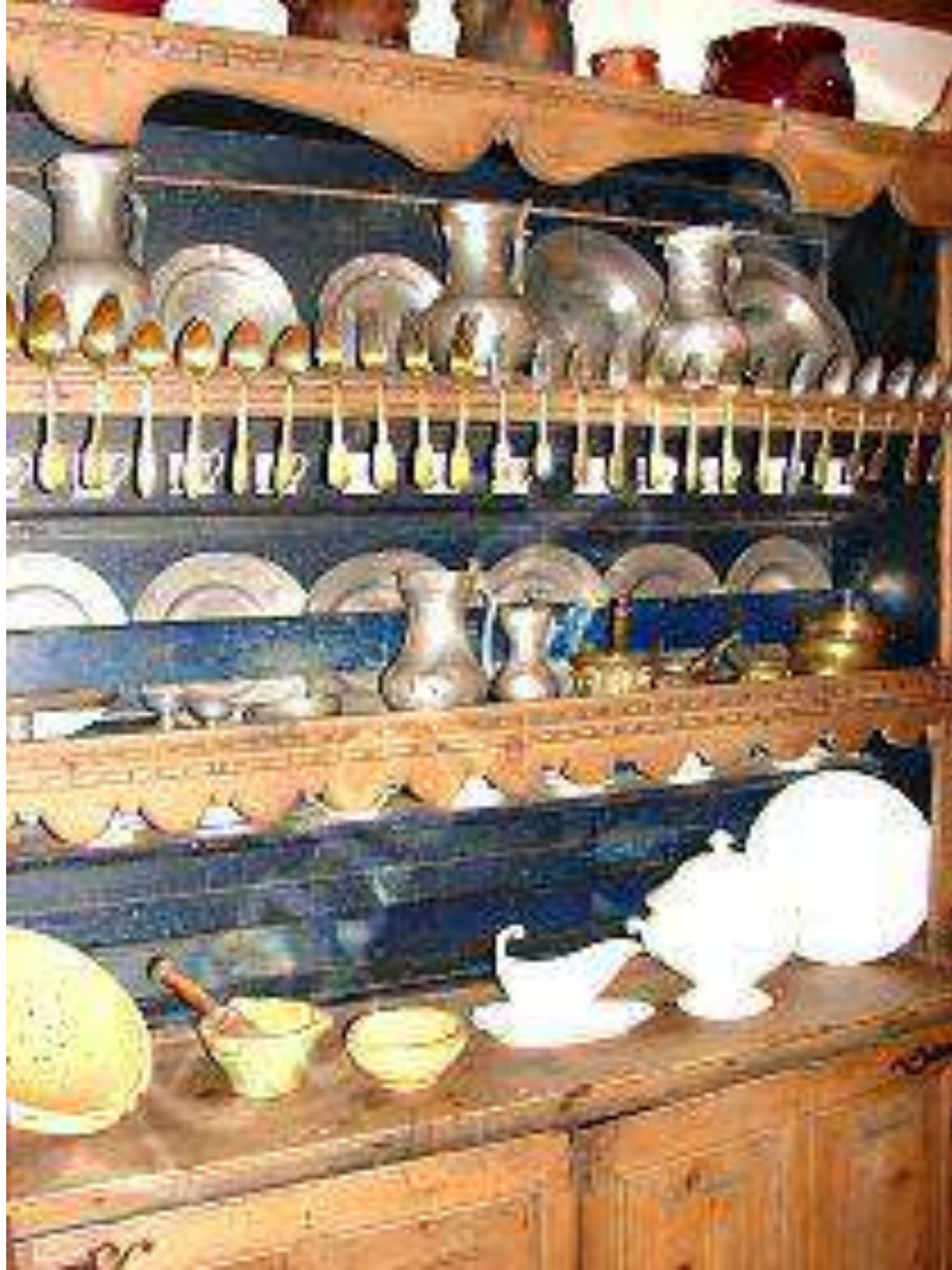

Pa še hiša z zadnje strani.

Vinska klet.

Posoda za vsakdanjo uporabo.

Zobna ordinacija – najmlajši baronov sin je bil dentist in ginekolog (pa tudi nagačevalec živali).

knjižnica

Tako, to je bilo vse o Andori z najine strani.

Jutri nadaljujeteva pot na novo destinacijo – španski del Pirenejev ali natančneje v kraj Tramacastilla de Tena.